

Gedichten en vertalingen

Inhoudsopgave

Gedichten 2005–2015

Aan de stadsmuur	5
Bagatelle	6
Cinematica	7
De anatomische les	8
Een landschapje	9
Elbfähre	10
Estland, Letland, Litouwen	11
Ex Ponto	12
Langs de zijderoute	13
Portrait d'une femme	14
Sonnet	15
Стухотворение	16
Voor Bloeme	17

Gedichten 2015–2025

Aankomst te Eindhoven	19
Concetto spaziale	20
De tussenstop	21
En terzijde...	22
In de serre	23
In memoriam	24
Op de begraafplaats	25
Uit een juryrapport	26
Verzegelde tijd	27

Vertalingen

Annenski – Het afscheid	29
Annenski – Mijn ideaal	30
Annenski – Van de sterren	31
Blok – De stad, de straat...	32
Blok – Pieter slaapt...	33
Blok – Wat is het zwaar...	34
Fet – Bij de haard	35
Fet – Kolkende storm...	36
Lermontov – Mijn dolk	37
Poesjkin – De tijd, m'n vriend, de tijd!	38
Sloetsjevski – Zij lag gekleed als Colombine...	39
Solovjov – Horizontale verticalen...	40
Solovjov – Mijn beste vriend, zie jij dan niet...	41
Tjoettsjev – Alles nam Hij...	42
Tjoettsjev – De twee zusjes	43
Tjoettsjev – Een sfinx is de natuur!	44
Tjoettsjev – Een skaldenharp	45
Tjoettsjev – Een visioen	46

Overige	
Afusionado's	48
Flux (gelegenheidsgedicht)	49
Aantekeningen	50
Russische titels	51
Colofon	52

Gedichten
2005–2015

Paul Bezembinder

Aan de stadsmuur

Heel de Olympus had samengespannen
in de verzengende hitte van dit uur
om hem ten overstaan van al zijn mannen
de maat te nemen; hij zag het bij de muur:
het lijk, het lag als het ware voor hem klaar.

Misschien dat hij diep in zijn hart voorvoelde
dat ook de meest gestaalde krijger van haar
onthutsende maar nochtans goedbedoelde
giften een bezoekje van het noodlot wacht:
een onverwacht briefje van het thuisfront meest.

Persefone had hem nu dit lijk gebracht,
een verplichting haast tot vreugdevuur en feest –
om het rond te slepen stond zijn wagen klaar.
Alle ogen waren thans op hem gericht:
Volgde hij nu zijn hart? Vertrouwde hij haar?

Hij keek op, wreef even in zijn aangezicht,
misschien dat hij diep in zijn wezen wist
dat bijna onzichtbaar voor het menselijk oog,
hoog boven de muren van de oude stad,
vermomd als een paar buizerds Athene vloog.

Bagatelle

Als feest van tropen, topen en non-sequiturs
dat, eerst nog opgesloten in de kofferbak,
nu toch dan losbarsten mag, zo zetten wij koers,
bepakt-bezakt met volle tassen van de FNAC,
naar de gasteningang van het Château du Lac,
waar wij ons drie dagen over zullen geven
aan de verdere geneugten van het leven,
de liefde, de langue d'ac, de poésie Russe,
en het 's avonds voor het samen slapengaan
nog even wat comedy kijken op Canal Plus.

Cinematica

In de kwantummechanica zijn deeltjes
momentane oprispingen van een veld,
door vage dromen slechts verbonden beeldjes
van een film waarin alleen illusie telt.

Wij zijn kapers, de zee houdt ons gevangen,
droomweefsels vormen de zeilen van ons schip,
zij geven vaste vorm aan ons verlangen
naar samenhang, aan ons reiken naar begrip.

En in de spinnenwebweefsels van ons hoofd
bieden symbolisten ons dream catchers aan.
Wij wisselen facts en figures uit, verdoofd
door verre kusten bereiken wij de maan.

Straks, als kunst, wetenschap en filosofie
als thin film technology ontmaskerd zijn,
en jij oprijst uit je stoel, de illusie manifest,
dan doet alles gewoon weer pijn.

De anatomische les

Dokter Tulp, de chirurgijn, snijdt lijken open
en toont hun ingewanden aan een breed publiek;
lieden die op innerlijk beschouwen hopen
verlaten het lijkenhuis ontredderd en ziek.

De lijken van Tulp hebben geen jubeltenen,
niks op hun lever, aan hun hoofd, achter de hand,
geen vlinders, vrijersvoeten of zeemansbenen,
geen oogje in het zeil, geen verborgen verband.

Als Tulp is heengegaan, ontsluit ik zijn archief.
Een diepe uitwendigheid walmt me tegemoet:
facturen, eerbewijzen, een enkele brief –
maar niets dat innerlijk leven vermoeden doet.

En ik weet: zelfs al zit ik barstensvol met kots,
al zit ik met niets anders dan dat in mijn maag,
van Tulp heb ik geleerd dat ik voortaan vol trots
de fantoompijnen in mijn dichtaders verdraag.

Een landschapje

Haar lieflijk-elegante vertes
lijken vredigjes wat weg te dromen,
niets herinnert nog aan wie verdronken,
niets aan wie niet wisten te ontkomen,
niets aan wie zich eertijds heeft geroerd.
Maar weet: hele steden werden Nerthus
in dit ruw verwaaide land geschonken,
en toen verleid, gebonden, afgevoerd.

Elbfähre

Een lijnenspelpatroon in de Straßenkarte.
Wat rimpeltjes van mijn lief. Een verhandeling.
Die waar Heidegger de vloer aanveegt met Sartre.
En bonnetjes. Laatste kronen. Een wandeling.

Vergeten woorden. Einverstanden. Varsågod. Tak.
Wat maanzaad van dat broodje van vorige week.
Großsteingräber, verborgen in het voorste vak,
meegelift met het gras, toen ik even niet keek.

De veerman leest de ingewanden van mijn reis.
Wat ik herkennen kan, bepaalt wat hij kan zien.
Zo geeft het verleden de toekomst aan hem prijs,
ieder naar zijn geloof. Ik krijg wat ik verdien.

Estland, Letland, Litouwen

Terwijl ik in het *antrum philosophicum*
van mijn ambtenarenbaan, en dat wetend,
op oppervlakkigheden inzoom-uitzoom,
eenzaam-verlicht aan mijn beeldscherm geketend,

van verre steden droom, mijn *ticket out of here*,
de talen die ik spreek, of hoe men elders leeft,
de waanzin in mij, van een eigen King Lear,
die niks te vergeven, nee, zelfs geen dochters heeft,

weet ik wel waarom ik al die steden noem,
met mijn handen hun namen streel op de kaart:
'Sie bieten das poetische Refugium
einer fugenlos vernetzten Allgegenwart.'

Helaas vallen verte en beeldscherm samen.
Bij 'bestand opslaan' klik ik braaf op okay.
Het zijn is een monade zonder ramen,
de poëzie een noorderzon zonder idee.

Ex Ponto

Mijn lief, ik koos ervoor om door te gaan,
de kamer nam ik onlangs in gebruik;
er wordt hier nog gewoon aan rijm gedaan,
en water drinkt men rechtstreeks uit de kruik.

Ben niet echt aangekomen onderweg,
het vele fastfood heb ik laten staan;
de wind verwaait gefluister in de heg
en voert de geur van oleanders aan.

Als ik mij hier te ruste heb gelegd,
en regen 's nachts de waarheid openbaart,
и музыка и слово zogezegd,
dan weet ik wel: ik heb fortuin vergaard.

Dus zeg maar tegen Messalien, die slet,
dat ik hier alles krijg wat ik verdien;
want zacht als jonge meisjes is mijn bed
en balsem voor mijn ziel de brise marine.

Langs de zijderoute

Zij kiest met zorg de glanzende schroevendraaier,
rond van boven, recht van voren, wig van opzij,
als vanouds weet zij, verstopt achter haar waaier,
welke instrumenten zij nodig heeft voor mij.

Een buiging volgt. Haar kimono valt wat open,
alsof zij met een sleutelbeen haar hand verlengt,
voordat zij doortastend op mij af komt lopen,
functioneel haar werkstuk in positie brengt.

Zij draait de schroeven aan. Een glimp van haar gezicht,
onverstoorbaar als industrieel porselein,
markeert het moment dat zij mijn lijden verlicht,
mij verlost van al veel te lang vergeten pijn.

We zijn klaar. Zij gooit het gebruikte gereedschap
bij wat verder moet worden gedesinfecteerd
en helpt me overeind. Ik zet een eerste stap,
gebroken, herboren en toch nog ongedeerd.

Portrait d'une femme

Bezongen door alle rangen en standen,
droomvrouw van menig Bourgondisch minstrel,
verstopt in onze zuidelijke landen
daar rust, in wolkendek gehuld, de Peel.

In de zomer is haar land als een meisje
met stralende ogen en wuivend graan
en als het helder genoeg is, dan wijs je
heel in de verte haar roofvogel aan.

In de winter is haar land courtesane
die met haar blik ons aller ziel bevriest
als zij ijzig, in niet mis te verstane
gebaren, boven ons haar vorst verkiest.

En toch, ik bemin haar zeer. In haar armen
draagt zij nu al een jaar of tien ons huis;
zij wuift het koelte toe, laat het zich warmen,
ik voel me er veilig, ik ben er thuis.

Sonnet

Ik vergelijk u met een winternacht
op een bevroren industrieterrein,
waar ondanks neonlicht en sterrenpracht
alleen nog maar faillissementen zijn.

Soms kondigt winternacht de lente aan
en tonen sterren wat de toekomst brengt,
soms weet een mensenhart weer op te staan,
hoezeer beschadigd ook, hoe ook gekrenkt.

Maar úw, uw winterkou hield eeuwig aan,
zij hield mijn ziel gevangen in de tijd,
de tijd die verder ging maar mij liet staan,
een nunc stans van verbittering en nijd.

U bent op zoek naar warmte, keer op keer,
ik ook, maar ik kan niet ontdooien meer.

Стухотворение

Het was een wat desolate zondagmiddag.
Wij bezochten de dierentuin van Overloon.
Bij het gouden kooitje van het vogelverblijf
beseften wij: poetry, that rare bird, had flown.

Ooit had zij hier haar hoogste vorm gevonden
in een vogellijfje ingepakt in kleurenpracht –
тихотворенье in rumoerig gezelschap
en шумасшествие in de stilte van de nacht.

Zou zij gevluht zijn of zou zij zijn gevlogen?
Vond het zorgteam haar met haar pootjes omhoog?
Of was ze toch maar paradijsvogel geworden?
Eentje die krijsend naar de onderwereld vloog?

Voor Bloeme

Zij is de mooiste tulp van heel het land,
zó mooi dat ooit hier een verlicht despoot
voor één moment met haar een diamant,
nee, meer, een zak vol diamanten bood.

Zij heeft de klasse van gewreven stof,
van landschapjes op rupsenzacht satijn,
van heel de bloemenweide van mijn hof,
zij is mijn onbeschreven blad velijn.

Haar kosmisch tuinman is een waar genie,
hij schonk haar goud, fluweel en draperie,
haar huid is zachter dan het duurst velours.

Haar grootste trots is een tevreden klant,
dag in dag uit gaat zij van hand tot hand,
als meisje van plezier in Club l'Amour.

Gedichten

2015-2017

Aankomst te Eindhoven

Hoog op de muur van de stationshal prijkt
de quote van Mondriaan die keer op keer
die ene reiziger die er, in haast, naar kijkt
vergeten laat wat hij kwam doen ook weer.

Vanuit het desolaat Versailles-perkje kijkt
het beeld (is dat nou Frits?) nog altijd neer
op het canaille, dat zich ooit te zeer verrijkt
moest voelen door de gulheid van mijnheer.

Een oude vrouw die bij het stoplicht lijkt
te willen oversteken, aarzelt telkens weer,
alsof zij verder wil maar dan weer blijkt
te blijven steken in de dagen van weleer.

Concetto spaziale

Lang geleden bracht hij met zijn priem
in een nog zachte kleitablet nog zonder
alfabet de sporen aan (de zon, de maan,
de dierenriem) die hem voortdurend nu,
al is het even maar, doen denken aan de
krassen van een onervaren visagist.

De gaten in de muur waarop zijn vroege
werk als keramist getoond wordt heden,
zijn geen inslagkraters op een evenaar
van een verafgelegen terracotta maan,
maar kogelgaten van een in zijn streven
naar revisie doorgesloten anarchist.

De tussenstop

Na uren doelloos dwalen in zijn Clio,
Vinex-wijken, lintbebouwing, industrie,
bedrijfsterreinen, almaar almaar Venlo,
vond hij eindelijk zijn heterotopie: een
pleisterplaats voor plas en cappuccino.

Bij de counter stond een jonge moslima
die zoveel aandacht aan zijn milkshake
schonk dat haar reflectie in het formica
van het buffet hem als een kleine remake
van een oude meester in de ogen blonk.

Het fastfood evenwel viel tegen, smake-
loze fillers, gratis refills, friet die stonk,
een maaltijd die hem vrij liet fantaseren
over decadente franchisenemers en een
voedselketen die de clientèle leren wou

dat het leven als een straf convex was,
nooit dus lijken zou op een croissant of
bagel, nooit de wegen die van these via
antithese naar synthese leiden konden,
pace Hegel, uit zichzelf ooit nemen zou.

En terzijde...

Een kamerjas van echte zijde,
is zij en-soi, pour-soi of beide?

In de serre

Je hebt er vrede mee, lief, nu je weet
dat vrije radicalen, entangled in een
singlet-triplet state, het magnetisme
van de hemelboog vertaalden in een

wintervlucht. Het pluisje dat de boom
in onze tuin zijn huisje wist, verliet
ons zonder om zien, haast opgelucht.

Jouw snel gefluisterd *cryptochrome*,
bezwerend haast, weerhield het niet:
je weet pas wat je weet als je het ziet.

In memoriam

Dat het gevoel geïncarneerd te zijn
niet doorbreekt, Iosif, is niet werkelijk
jouw fout. Als abstractie en scholastiek
een uitweg bieden als het ongeluk
verstoppertje spelen wil met de pijn,
so be it. Velen worden geestesziek
nadat het ziektebeeld is vastgesteld.
'Een parasiet.' Er wordt niet bij verteld
wat verder de verwachtingen nog zijn.
Jij overleeft het, Joseph, gaat publiek,
wordt een socialite of sorts en laat
jouw duizelingwekkende acrobatiek
een stug verlangen naar de verte zijn.
En nu jij voorgoed vertrokken bent,
nou missen we jou en je vreselijke
enjambementen, jouw smartelijke
sjamanenstem, je gedichten, je pijn.

Op de begraafplaats

Zij zat met haar plastic potjes
en haar plantjes op de grond
en bekeek de vreemde botjes
die zij in de aarde vond.

Na een paar minuten kijken
drong de waarheid tot haar door:
mama mocht bijzonder lijken,
velen gingen haar reeds voor.

In de toppen van de bomen
klonk van kraaien ruw gekras,
zij schrok op uit oude dromen
en besepte waar zij was.

Stil gezeten op de zoden
was zij plotseling alleen,
zwijgend stonden duizend doden
in een cirkel om haar heen.

Uit een juryrapport

Een prachtige salade van tomaat,
verse vijgen, ui, een klein konfijtje,
een lichte toets van delicaat granaat,
die – als ware dit een schilderijtje –
ons smaken brengt in nieuw raffinement,
in nieuw palet, in licht. Door geen ander
werd zo mooi de smaak van koriander
bekrachtigd met een takje verse munt.
Met deze compositie, op dit doek,
van bekroonde wijn, bestek en borden,
toont dit gerecht dat een salade thans
als vorm van kunst gezien kan worden.

Verzegelde tijd

Besefte jij het, dat in Зеркало
heden en verleden samenvielen,
als twee afzonderlijke werkelijk-
heden, bijna als twee oude zielen,
als dans van denken en amygdala,
op dat moment nog niet beseffend
dat een verstoorde scopofilia hen
uiteen zou drijven, de abstractie
het winnen zou van de intimiteit,
en het heden het verleden enkel
nog kennen zou in de verleden tijd?

Vertalingen

Het afscheid

Ze hebben opgeruimd. Met zadeldoek
zijn spiegelbeeld en vleugel afgedaan;
de Dood heeft gister na zijn huisbezoek
de voordeur op een kiertje laten staan.
De scheurkalender kan naar het papier,
het polshorloge loopt nog mooi op tijd;
het zuurstofmasker was op zijn manier,
blauw aanlopend, getuige van de strijd.
Het is vol afschuw dat ik hiernaar kijk...
dit... dit is mijn *ik*, mijn lichaam niet...
't is of het Zijn de woning van mijn lijk
al door een vreemdeling betrekken liet.

Innokenti Annenski

Mijn ideaal

Het ruisen van ontstoken gaslicht,
Boven het grauw en grijs bezoek,
De stille weemoed in het aanzicht
Van een terloops vergeten boek,

En dat ik daar dan, onbewogen,
Als ging het immer wonderwel,
Over vergeeld papier gebogen,
Die irritante zijnsvraag stel.

Innokenti Annenski

Van de sterren...

Van de sterren glinsterend en stil
is er één die ik van naam goed ken,
niet omdat ik van haar houden wil,
maar bij andere steeds droevig ben.

Als ik mij in twijfel tot haar richt,
vraag ik háár naar wat er nodig is,
niet omdat zij dan de nacht verlicht,
maar bij haar het licht niet nodig is.

Innokenti Annenski

De stad, de straat...

De stad, de straat, de lamp, de zaak,
Bevroren is het duister, zinloos licht.
Al overleef je nog zo, nog zo vaak,
Het is zoals het is. De deur zit dicht.

Je sterft, staat op, en doet alsof je licht,
Je wereldje hervindt zijn stille kramp:
Het vastgevroren water van de nacht,
De stad, de straat, de zaak, de lamp.

Aleksandr Blok

Pieter slaapt...

Pieter slaapt, in mist verzonken,
Lamplicht glinstert op de straat,
De Nevá weerspiegelt vonken
Van een verre dageraad.

In die verre gloed van morgen,
In de schijnsels van de nacht,
Houdt zich sluimerend verborgen
Hoeveel treurigheid mij wacht.

Aleksandr Blok

Wat is het zwaar...

Ginds is een mens verbrand

Fet

Wat is het zwaar om hier op aard te zijn,
te doen alsof je niet al omgekomen bent,
steeds dit tragisch spel van angst en pijn
te zien voor wie het leven nog niet kent,

en steeds in boze dromen, nacht na nacht,
te vragen naar wat vragen niet verdraagt,
opdat hun in der schone kunsten pracht
de weerschijn van een vurig leven daagt!

Aleksandr Blok

Bij de haard

De kolen gloeien. Haast doorzichtig
Speelt in de haard het donker vuur.
Op rozen danst zo, heel omzichtig,
Van vlindervleugels het lazuur.

Een bontgekleurde reeks figuren
Trekt aan mijn moede oog voorbij,
Onnoembaar veel gezichten turen
Vanuit de grauwe as naar mij.

Dan ziet mijn ziel, al is het even,
Verdriet en vreugde in de gloed,
En liegt zij dat zij best kan leven
Met alles wat zij missen moet.

Afanasi Fet

Kolkende storm...

Kolkende storm in de luchtzee,
Kokend van woede het sop;
Kolkende zee van gedachten,
Kokend van woede mijn kop;
Kolkende zee van gedachten,
Stortvloed van drift in de kop;
Donkere wolken op wolken,
Kokend van woede het sop.

Afanasi Fet

Mijn dolk

Ik sloot jou in mijn hart, mijn maat, mijn dolk,
Sinds jaar en dag mijn onderkoelde kameraad,
Gesmeed werd jij door vrijgevochten ruitervolk,
Geslepen door een christenhart vervuld van haat.

Door lelieblanke hand wist jij jouw heft omvat,
Als aandenken aan wat – aan wie – ik achterliet,
In plaats van bloed vergeleed er langs jouw blad
Een opgewelde traan, een parel van verdriet.

Haar rokerige ogen vast op mijn persoon gericht,
Vervuld van onbenoembaar, onuitspreekbaar leed,
Verschoten, vlamden dan weer op in haar gezicht,
Zoals jouw kling dat in het laaiend kampvuur deed.

Zij maakte jou mijn metgezel, haar liefdespand,
De vagebond in mij volgt steeds jouw wijze raad.
Ja, trouw ben ik haar, ik doe mijn woord gestand,
En jij, jij houdt mij bij de les, mijn kille kameraad!

Michail Lermontov

De tijd, m'n vriend, de tijd!

De tijd, m'n vriend, de tijd! Het hart verlangt naar rust.
De klok loopt door, daarvan ben ik mij zeer bewust...
Wij waren met z'n twee nog zo veel moois van plan,
Wij wilden léven maar – kijk aan – dit was het dan.
Je vindt op aarde geen geluk, misschien wat lucht,
Al jarenlang beraam ik moe en slaafs mijn vlucht,
Al jarenlang droom ik van een veel grootser lot,
Van verre oorden rijk aan werk en puur genot.

Aleksandr Poesjkin

Zij lag gekleed als Colombine...

Zij lag gekleed als Colombine
nog vol van leven dood te zijn,
deze speelster-concubine...
half togedekt met een gordijn,
het masker naast haar op de grond.

Wat heeft zij níet aan tekst gespuid
door die verkleurde, open mond?
Pas nu komt er geen vuil meer uit!

Konstantin Sloetsjevski

Horizontale verticalen...

Horizontale verticalen,
chocola van hemelgoud,
Als dromerige spiegelzalen
In een kersenkleurig woud.

De hete vuren van een ijsgrot
In de dag der nacht gedoofd,
Een hyacintgelijke doofpot,
Ooit aan Pegasus beloofd.

De immanente kamerplanten,
Ruisend in het dicht struweel,
De decadente kermisklanten,
Vastgeklonken in gekweel.

Vladimir Solovjov

Mijn beste vriend...

Mijn beste vriend, zie jij dan niet
dat al wat zich op aard voltrekt
de schaduw is, de weerschijn slechts
van wat zich aan het oog onttrekt?

Mijn beste vriend, hoor jij dan niet
dat al wat je aan leven hoort
de echo is, de weerklank slechts
van symfonieën ongehoord?

Mijn beste vriend, voel jij dan niet
dat één ding er op aard toe doet...
datgeen dat er van hart tot hart
gewisseld wordt in stille groet?

Vladimir Solovjov

Álles nam Hij...

Álles nam Hij, toen Hij de wrake zocht:
Gezondheid, wilskracht, adem, dromen,
Maar jou liet Hij, als enige, nog komen,
Opdat ik tot Hem bidden blijven mocht.

Fjodor Tjoettsjev

De twee zusjes

Ik zag jou bij je zusje staan,
In haar herkende ik jou weer,
De blik zo stil, de stem zo puur,
De frisheid van het ochtenduur,
Het haar ondeugend als weleer!...

Het was of in een spiegelbeeld
Nu alles weer aan mij verscheen:
Van vroeger tijd verdriet en vreugd,
Jouw nu voorgoed verloren jeugd,
Mijn liefde die allengs verdween!...

Fjodor Tjoettsjev

Een sfinx is de natuur

Een sfinx is de natuur! – en juist het meest
Laat zij misschien de mens te gronde gaan
Doordat er, in de grond van haar bestaan,
Geen raadsel ís, en ook nooit is geweest.

Fjodor Tjoettsjev

Een skaldenharp

O skaldenharp, zo ruw terzij gelegd,
in stof, in duisternis kwam jij terecht!
Maar straalde daar de toverende maan
met blauw-azuren schemerlicht jou aan,
dan werd jouw levendige klank gehoord,
een ziel was jij wier stilte werd verstoord.

Wat werd er in zo'n wonderlijke nacht
niet aan verleden aan het licht gebracht!
Klonk niet uit lang vervlogen tijden daar
de zang van een voorbije meisjesschaar,
in tuinen vrolijk bloeiend keer op keer
het trippelen van tienervoetjes teer?

Fjodor Tjoettsjev

Een visioen...

Er is, 's nachts, een uur van vattend zwijgen,
en uit dat uur waarin de wonderen ontstaan,
weet de karos der kosmos vrijuit op te stijgen,
zijn eigen weg de hemelgordel langs te gaan.

Het donkert meer dan chaos diep kan reiken,
Atlas kan de last der slaap welhaast niet aan;
op het onbeschreven blad der Muze blijken
louder onrustbarende voorspellingen te staan.

Fjodor Tjoettsjev

Overige

Afusionado's

Aeolus had voor ons de stormwind aan banden gelegd,
in oude torusvormen opgesloten in zichzelf –
wij konden zomaar de zon in het water zien schijnen,
ons zomaar verpozen onder strakblauw hemelgewelf.

Wij zouden om vijf uur thuis zijn, had Aeolus gezegd,
ons kleine bootje voer vanzelf, wij hoefden niets te doen –
wij zouden aan de horizon onszelf zien verdwijnen,
wij dachten dat de toekomst al gearriveerd was toen.

Maar van binnen stormde het. Dit is zee voor oude mannen,
niet voor ons. Snij die zak maar open en laat de winden vrij! –
laat ons die monsters maar bedwingen, laat ons onze plannen,
laat ons lansen breken, maar verlos ons van dit dode tij!

Wij willen roeien met de riemen die wij hebben, zingen,
huilen, verlangen, naar grootse vechtpartijen op het plein –
wij willen vooral in onszelf het stormgeweld bedwingen,
wij willen wolkenridders en drakendoders blijven zijn!

Flux

Een rijke stroom aan klanken, assonanties,
o mijn Flux, wordt opgeroepen door uw naam,
uw grondtoon van natuur, techniek, vakanties,
zij verheffe denkers doeners steeds tesaam!

O, laat het alomvattend licht-mondaine,
near-universele pathos van uw naam
toch wereldwijd weerklinken, zonder gêne,
waarlijk, ja, uw naam verdiene wereldfaam!

En dan, wanneer u echt straks bent verrezen,
met uw spel van glaswerk, flexplek, tussenwand,
zien wij het stromen van de tijd bewezen,
nooit, nee nooit, betreedt men hier hetzelfde pand!

Alleen... nou, eh... bestond sinds Heraclitus
niet het wezen van de wetenschap eruit
dat zij bestendigheid, ja, zelfs soms waarheid
in de stroom te vinden dacht? En... ziet dus

natuur voldoende plek in u om stil te staan?
Kun je in Flux de steen nog zijn in de rivier,
geconcentreerd de tijd nog laten gaan?
Is in flux de waarheid niet onzichtbaar schier?

Aantekeningen

Het merendeel van de gedichten en vertalingen in deze pdf verscheen eerder in (online) literaire tijdschriften. De links naar deze tijdschriften resp. websites zijn:

- *Brabant Cultureel*: brabantcultureel.nl
- *De Optimist*: deoptimist.net
- *Een Twee Powezie*: eentweepowezie.be
- *Fleurs du Mal*: fleursdumal.nl
- *Four Centuries*: perelmuterverlag.de
- *Het Gezeefde gedicht*: hetgezeefdegedicht.be
- *Kladblok*: algehele.blogspot.nl
- *Meander*: meandermagazine.net
- *nvox*: nvon.nl/nvox
- *Op ruwe planken*: opruweplanken.nl
- *Poesia*: stichtingpoesia.nl
- *Poëziekrant*: poeziecentrum.be/poëziekrant/poëziekrant
- *Poëziepuntgl*: uitgeverijkontrast.nl/poëziepuntgl/

Voor Bloeme (pag. 17) varieert op Gautiers *La Tulipe* (1890), *Sonnet* (pag. 15) op Shakespeares *Sonnet 18* (1598). De readymade ‘Sie bieten das...’ in *Estland, Letland, Litouwen* (pag. 11) komt uit Christian Schüles *Die stille Revolte*, over de Oost-Duitse schilderkunst, *Die Zeit*, 21 juli 2005.

In *Стыхотворение* (pag. 16) is ‘Poetry, that rare bird...’ een wending van Larkin; *тихотворение* is een gedicht (en neologisme) van Brodsky.

Solovjov schreef het gedicht *Horizontale verticalen...* (pag. 40) als parodie op de Symbolistische poëzie van zijn tijd.

Afusionado's werd geschreven ter gelegenheid van de instelling van een nieuwe onderzoeksgroep; *Flux* ter gelegenheid van de bekendmaking van de naam – Flux – van een nieuw universiteitsgebouw.

Russische titels

Annenski, <i>Идеал</i> , 1904	30
Annenski, <i>Среди миров</i> , 1901	31
Annenski, <i>У гроба</i> , 1904	29
Blok, <i>Город спит</i> , 1899	33
Blok, <i>Как тяжело ходить среди людей</i> , 1910	34
Blok, <i>Ночь, улица...</i> 1912	32
Fet, <i>Буря на небе вечернем</i> , 1842	36
Fet, <i>У камина</i> , 1856	35
Lermontov, <i>Кинжал</i> , 1838	37
Poesjkin, <i>Пора, мой друг, пора!</i> , 1834	38
Sloetsjevski, <i>В костюме светлом Коломбины</i> , 1883	39
Solovjov, <i>Горизонты вертикальные</i> , 1895	40
Solovjov, <i>Милый друг, иль ты не видишь</i> , 1892	41
Tjoettsjev, <i>Арфа скальда</i> , 1838	45
Tjoettsjev, <i>Видение</i> , 1829	46
Tjoettsjev, <i>Все отнял у меня казнящий бог</i> , 1873	42
Tjoettsjev, <i>Двум сестрам</i> , 1830	43
Tjoettsjev, <i>Природа — сфинкс</i> , 1869	44

Colofon

Paul Bezembinder studeerde theoretische natuurkunde in Nijmegen. In zijn poëzie zoekt hij in vooral klassieke versvormen en thema's naar de balans tussen serieuze poëzie, pastiche en smartlap. Zijn gedichten en vertalingen (Russisch-Nederlands) verschenen in verschillende (online) literaire tijdschriften. Voorbeelden van zijn werk zijn te vinden op zijn website: paulbezembinder.nl.

Deze pdf werd gezet met T_EX-studio (textstudio.sourceforge.net). Font: Linux Libertine O (linuxlibertine.org).

© Copyright 2018 Paul Bezembinder voor alle teksten in deze bundel. Stuur even een mailtje als je een tekst zou willen gebruiken.

paulbezembinder.nl
facebook.com/paulbezembinder
info@paulbezembinder.nl

Versie 2018-02-01

© 2018 Paul Bezembinder. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.